

HOE MAAKT U HET?

Zandzakjes en grafzerken in de kelder

Zes Borsbeekse 'groene vingers' verrijken het jaarlijkse parochiefeest telkens met een origineel creatief luik

Jozefien VAN HUFFEL

Het mocht best wat meer zijn dan eten en drinken. Daarom besloot een groepje inwoners van de Sint-Jan-Berchmansparochie in Borsbeek, bij Antwerpen, in 2008 tijdens de jaarlijkse parochiefeesten een tentoonstelling in te richten in de kerk. „Het was een laagdrempelige manier om iedereen ook daar naar binnen te krijgen en niet enkel aan de feesttafel ernaast”, zegt Frie Weyns.

De groep liet zich toen inspireren door een vorming van het CCV en maakte twaalf monumentale bloemstukken, een voor elke maand van het jaar. „Ik herinner me nog hoe we eraan begonnen”, zegt Anne Vergauwen, die het meest ervaring had. „Julie maakten prachtige dingen, maar zo fijn. 'Je moet bloemstoeppen, niet bloemschikken', zei ik.”

Zeven jaar later verzorgen zes leden van de groep van toen, die zich intussen De groene vingers noemt, nog altijd het artistieke luik van de parochiefeesten. „We maakten toevallig kennis, maar bleken elkaar goed aan te vullen”, zegt Weyns. „De een doet aan bloemschikken, Lut schildert en maakt collages, Jos maakt beelden.” De zes boksen meestal thuis elk hun bijdrage

Bloemen komen uit het ei en een kerkhof loopt door in de kerk: twee creaties van groene vingers Lut, Lieve, Anne, Rita, Frie en Jos (niet op de foto). © Guido Van Dijck/Jozefien Van Huffel

in elkaar, maar plannen samen. „We bevruchten elkaar”, zegt Lut Piette.

ANNES TIP
Probeer een wild plan toch uit te voeren. Ofwel lukt het, ofwel brengt het je elders

Terwijl ze de ene editie afronden, beginnen De groene vingers meestal al te fantaseren over het volgende thema. „De

eerste vergadering is steeds de meest chaotische, want dan gooit ieder gewoon zijn ideeën op tafel”, zegt Vergauwen. „We laten alles dan rusten tijdens de feestdagen.” „Meestal gaan we ook op uitstap om inspiratie op te doen. De ene keer naar een kruidentuin, de andere keer naar Ieper”, zegt Rita Lauwers. „Het maakt alles concreter. Bovendien brengt het je als groep dicht bij elkaar.”

Welke ideeën halen het? „Sommige schrappen we dan omdat

ze te duur zijn”, zegt Lieve De Bie. „En andere omdat we er vier parochiefeesten mee kunnen vullen”, zegt Piette.

„Toch mag je wilde ideeën niet meteen opgeven”, vindt Vergauwen. „Je moet durven proberen. Ofwel lukt het, ofwel brengt het je elders. Wij realiseerden al een blotevoetenpad in de kerk en zo waar ook een vijver.” „Het mag ludiek zijn, want het blijft deel van een feest, geen illustratie bij de preek”, zegt Lauwers. „Op een leuke manier mag het mensen

echter wel doen stilstaan bij wat belangrijk is in het leven.”

Dit jaar vertrokken De groene vingers bij de voorstelling *Mensen in den grooten oorlog*, waarmee actrice Tine Ruyschaert de parochiefeesten opent. „Wij focussen op de lichtpuntjes uit de oorlogsperiode”, zegt Weyns. „We vonden zeven positieve, grappige verhalen om rond te werken. Zeven is natuurlijk een symbolisch getal, maar toevallig zijn er in onze moderne kerk ook zeven hoekjes waar we iets kunnen bouwen.”

Na een jaar plannen heeft de groep meestal niet meer dan anderhalve dag de tijd om de kerk daadwerkelijk in te kleden. „De grafzerken die Jos maakte en de zandzakjes liggen al klaar in de kelder, de klapprozen van Lut zijn bijna af”, zegt Frie Weyns. „We vragen vaak ook de parochianen om ons materiaal te lenen. Dan is het afwachten wat er binnenkomt, maar Anne heeft niet veel nodig om iets op te bouwen.”

De groene vingers luisteren de parochiefeesten dit jaar op met *Verhalen van hoop*, te bezichtigen van vrijdagavond 9 oktober tot zondag 11 oktober in de Sint-Jan-Berchmanskerk in Borsbeek (De Robianostraat 214). Info via 03 322 41 59 of lut.piette@telenet.be.

Theetijd met Arabische vrouwen

Maria DEKEERSMAEKER verzamelde haar ontmoetingen in Oman in een boek

Amal, die zowel handmatig als automatisch leerde rijden als symbool van haar zelfstandigheid. Tofull, die drie kinderen jonger dan vijf had toen ze weduwe werd en twintig jaar later gevierd werd als 'beste moeder van het Sultanaat Oman'. En Fatima, die zich 's avonds eerst over het huiswerk van haar kinderen buigt en vervolgens over haar eigen studieboeken. Het zijn slechts drie van de stemmen die klinken in *Whispers of Oman*, de verzameling portretten van Omani's, vooral vrouwen, maar ook enkele mannen, die de Belgische journaliste Maria Dekeersmaeker (60) samenbracht.

„Ik reisde oorspronkelijk naar Oman om een idee voor een roman na te trekken”, vertelt Dekeersmaeker. „Twee bezoeken later, in 2009, besloot ik tijdelijk in het zuidelijke Salalah te gaan wonen en aan het boek te beginnen. Ik besefte echter snel dat ik de cultuur, de tradities en de samenleving nog niet voldoende begreep. Ik wilde geen fouten maken, dus liet mijn deadline voor wat ze was en ging leven op het ritme van Oman.”

De roman groeit nog steeds in Maria Dekeersmaekers hoofd, maar na twee eigenzinnige reisgidsen heeft ze intussen wel haar derde boek over Oman af. De mensen uit *Whispers* ontmoette ze in het theater, tijdens een

Maria Dekeersmaeker: „Ik liet de deadlines voor wat ze waren en ging leven op het ritme van Oman.” © Maria Dekeersmaeker

workshop of bij een vriendin. Het ene verhaal leidde haar naar het andere.

Eigen weg

„Het is een boek om in te snuisteren”, meent Dekeersmaeker. „Een Duitse lezer reageerde bijvoorbeeld dat het zijn 'theetijd met Arabische vrouwen' is. Zelf krijgt ik via ontmoetingen antwoord op vragen die ik me over Oman stel, maar aanvaard ik ook dat ik het land nooit helemaal zal begrijpen.”

Toen ze besefte dat uit haar ontmoetingen een boek zou groeien, wilde Maria Dekeersmaeker

eerst alle studies over Arabische vrouwen lezen die ze te pakken kreeg. „Dat plan verdween echter snel”, zegt ze. „Ik wilde zonder bagage naar mensen kunnen luisteren. 'Maria, jij oordeelt niet. Je bent en je blijft wie je bent', hoorde ik vaak. Samen met de mensen die ik ontmoette, ontdekte ik dat het leerzaam is elkaars visie te beluisteren, maar dat we onze dromen alleen maar kunnen najagen via onze eigen weg. Kijk naar mij: ik werk nog steeds niet aan die roman, maar wel aan een vierde boek. De boeken leiden me en uiteindelijk kom ik waar ik moet zijn.”

Dekeersmaeker houdt ook een Engelstalige blog bij, *El Araba*, die intussen heel wat Omani's bereikt. „De blog gaat niet over mij. Lezers kijken als het ware mee over mijn schouder”, zegt ze. „Internet en sociale media zijn erg belangrijk in Oman. Er wordt amper getelefoneerd om af te spreken, maar WhatsApp, een klein programma op je smartphone waarmee je in een wip communiceert en foto's deelt, is er populair bij alle generaties. Ook hier in België sta ik in contact met mijn vriendin in de bergen in Oman, alsof ze naast me staat.”

Hoewel Maria Dekeersmaeker overwegend (sterke) vrouwen aan het woord laat, wil ze *Whispers of Oman* niet feministisch noemen. „Vóór 1970 was er vrijwel niets in Oman. Toen zette sultan Qaboos bin Said Al Said zijn eigen vader af en begon hij gestaag aan de opbouw van het land, allereerst van het onderwijs”, zegt ze. „Vandaag biedt de wet er vrouwen alle kansen om zich te ontwikkelen en om hetzelfde als mannen te bereiken. Ze moeten die mogelijkheden gewoon gebruiken. Daarom spreek ik niet van feminisme.” (JVH)

Het Engelstalige *Whispers of Oman* vindt u op www.amazon.com. Meer info via mdekeersmaeker@gmail.com of op www.mariastories.com.

'Bedankt, en samen verder'

Zo luidt de boodschap van de Belgische bisschoppen na een vergadering in Mechelen op 10 september, waar ze de eerste resultaten bespraken van de oproep die ze samen met Caritas International richtten tot solidaire huiseigenaars. Inmiddels toonden meer dan driehonderd huiseigenaars zich bereid een woning te verhuren aan asielzoekers. Duizenden vrijwilligers en tientallen parochies en gemeenschappen zetten zich daadwerkelijk in voor de opvang van vluchtelingen. De bisschoppen kunnen al die mensen niet genoeg bedanken en bemoedigen en roepen hen op inspanningen te blijven leveren. Ze scharen zich ook achter de oproep van de bisschoppenconferenties van de Europese Unie om vluchtelingen menswaardig en gastvrij te onthalen, in een geest van medeleven en christelijke naastenliefde, zonder rekening te houden met een latere erkenning van hun asielaanvraag. Ze steunen voluit de nieuwe oproep van Caritas International: „De grootste noden zullen er pas komen zodra de vluchtelingen daadwerkelijk erkend zijn. Ze moeten dan een eigen woning vinden en een baan. Caritas helpt hen daarbij, maar de vraag is groot en extra steun is welkom.” Intekenen als vrijwilliger, organisatie of onderneming kan op de website www.caritas-int.be/nl/node/1876 of door te e-mailen naar asile-asiel@caritas-int.be. (IVH)